ammu, eriti aga alates 1931. a. sügisest, s. o. pärast naelsterlingi nihkumist kullaaluselt, oli nii kitsamais ringes kui ajakirjanduses ning avalikel koosolekuil elava vaidluse teemaks saanud küsimus, kas loobuda ka meil kullaaluselt, või hinnata krooni odavamalt, või siis vastuoksa püsima jääda senisele krooniväärtusele. Esimene lahing krooni küsimuses lõppes n. n. kroonihoidjate võiduga ning valitsus lubas tarvitusele võtta kõik abinõud meie rahakursi hoidmiseks; sellest ajast peale etendab kroonikursi probleem tähtsat osa meie sisepolitilises elus.

Pätsi valitsuse ajal toimus suur sündmus meie sisepolitilises elus: erakondade ühinemised. Politilised erakonnad, nagu neid eest leiame 1932. a. alul, olid kujunenud sellisteks rea aastate eest, enamik neist juba E. Vabariigi algusest saadik. Riigikogu IV koosseisus esinesid nad järgmises jõudude vahekorras: põllumeeste kogud 24 kohta, asunikkude, riigirentnikkude ja väikepõllupidajate koondis 14 k., majandusrühm 3 k., rahvaerakond 9 k., tööerakond 10 k. (nendest oli J. Vilms end kuulutanud erapooletuks), Eesti sotsialistlik erakond 25 k., Eesti tööliste partei (pahempoolsed), mis aja jooksul likvideerus, 6 k., saksa-rootsi riigikogu rühm 3 k., vene vähemusr. 2 k.

Seega oli IV Riigikogu koosseis koostatud ümmarguselt 10 erakondlikust rühmitisest, milline arv tundus liiga suurena sajaliikmelises kogus ja väikese rahvaarvuga riigis, kus politilised ja majanduslikud huvid sugugi nii killustunud pole, et nad peaksid esindatud olema kümnes täiesti iseseisvas politilises rühmitises.

Kuigi mitmel politilisel erakonnal omavahel oli ühine ideoloogia ning ühised huvid, seisid lahku-

Eesti kroonika 1932 , lk. 16